

KETYKÓ ISTVÁN

Hazatéréseim

Szügyi barátaimnak.

A hegyek lábamhoz térdelnek,
macskamódján hozzám dörgölődznek a vizek;
bogánccsok, katángkórók nyaldossák kezeim,
ha hazatérek falumba –
máglyát raknak körém az ismerős utcák
s fellobban bennem gyermekkorom szunnyadó lángja.

Apám háromlábú székén pihen az Isten,
a vaskaptafán elkészült a világ
szigorú-szép törvény szerint –
izzadt dunyhák alatt fogant gondolatot
dajkál a párzó hajnal: a szegénység
aszott emlői helyett anyám kenyeret adhat
az éhes szájba
s a köténye mélyén turkáló csöpp kezekbe...

Hányféle hazatérésem is volt már...?

Egyszer májusi rétek jöttek értem,
hazahívtak a szüette kerítések illatai
s a gágogó vadliba-rajok;
falum népe gyermekként ölelt magához;
tekintetükben láttam sorsom –
nem maradhatok adósuk!

Orgonabokrok kísérek utamon,
kézen fognak a hazafelé tartó
birkák csengőhangjai
s a lábuk kavarta por-köpönyeget
magamra terítve
falumból a város felé ballagok...

Mohora, 1979. március 12.